

1

«Δεν μπορείς να συνεχίσεις άλλο έτσι, Αλίθια. Δεν το καταλαβαίνεις; Εγώ δεν μπορώ να σε βοηθήσω άλλο, γλυκιά μου. Θα το ήθελα, αλλά σε διαβεβαιώ ότι δεν μπορώ να κάνω τίποτα περισσότερο. Κάνε μου τη χάρη και τηλεφώνησε στον Αρμάντο Κορτές. Είμαι σίγουρη ότι εκείνος ξέρει πώς να σε βοηθήσει».

Ήταν οι τελευταίες λέξεις της Μία πριν σταματήσει τη συζήτηση.

Ήταν μια από τις καλύτερές μου φίλες και είχε κάνει μεγαλύτερη υπομονή απ' όση –πιστεύω– θα είχα κάνει εγώ στη θέση της, και γι' αυτό –ήταν απολύτως σαφές– θα της είμαι για

πάντα ευγνώμων, αλλά στο τέλος κουράστηκε –η υπόμονή της εξαντλήθηκε– και πλέον δεν άντεχε άλλο.

Εν πάση περιπτώσει, όταν η Μία εγκατέλειπε την προσπάθεια, πάντα προσέφερε εναλλακτικές και, στην περίπτωσή μου –κατά τα λεγόμενά της– η μόνη λύση ήταν ο Αρμάντο Κορτές, η απόλυτη «αυθεντία» στην οποία είχε εναποθέσει την εμπιστοσύνη της πριν παραιτηθεί οριστικά, λες και ήμουν χαμένη υπόθεση.

Για να είμαι ειλικρινής, μου μιλούσε για τον Κορτές πολύ καιρό, αλλά μέχρι την τελευταία μας κουβέντα ούτε που είχα συγκρατήσει το όνομά του: στην πραγματικότητα, νομίζω ότι δεν της έδινα καν σημασία όταν μου τον ανέφερε. Ξέρω ότι γνώριζε κάποιον στον οποίο είχε απευθυνθεί και ο οποίος σε πολύ λίγες συνεδρίες την είχε βοηθήσει να ξεφύγει από το αδιέξοδο όπου βρισκόταν, αλλά δεν είχα ιδέα ποιος ήταν.

Ελλείψει εναλλακτικών και καταπώς συνηθίζει να κάνει τη σήμερον ημέρα οποιοσδήποτε νιώθει την ελάχιστη περιέργεια ή ενδιαφέρον για κάποιο ζήτημα, αναζήτησα το όνομά του στο διαδίκτυο.

Παρά το πενιχρό ενδιαφέρον μου, η έκπληξή μου ήταν μεγάλη όταν ανακάλυψα ότι το όνομά του δεν εμφανιζόταν στο Google. Απίστευτο! Πώς γινόταν ένας επαγγελματία, που μάλιστα ήταν και «αυθεντία», να μην υπάρχει στο διαδίκτυο;

Σε κάθε άλλη περίπτωση, θα το είχα βγάλει τελείως από το μυαλό μου, αλλά κάτι μού έλεγε να μην το κάνω, ίσως επειδή δεν ήξερα πού αλλού να απευθυνθώ ή ίσως επειδή εμπιστευόμουν πολύ την κρίση της Μία και δεν ήθελα να την απογοητεύσω: στο κάτω κάτω, με ήξερε καλύτερα από τον καθένα, και όχι μόνο εμένα αλλά και τη σχέση μου με τον Σέρχιο, και μάλιστα με κάθε λεπτομέρεια...

Αν εκείνη ήταν πεπεισμένη ότι αυτός ο άνδρας θα μπορούσε να είναι ο «σωτήρας» μου, ίσως και να άξιζε να πάρω το ρίσκο, οπότε ζύγισα τα υπέρ και τα κατά τού να του τηλεφωνήσω και κατέληξα στο συμπέρασμα ότι, μιας και ήμουν ήδη απογοητευμένη, μπερδεμένη και συντετριμμένη, όσο άσχημα και αν εξελισσόταν η συνάντηση, η κατάστασή μου δεν θα μπορούσε να γίνει χειρότερη.

Σήκωσα το τηλέφωνο και πήρα μια βαθιά ανάσα. Ωστόσο, αντί να σχηματίσω τον αριθμό, το έκλεισα, σαν να είχα ξεχάσει κάτι σημαντικό... Ξαφνικά, άρχισα να ζεσταίνομαι πολύ και παρατήρησα ότι είχα γίνει κόκκινη σαν παντζάρι. Ένιωθα όπως τότε που ήμουν μικρή και η μητέρα μου με ανάγκαζε να χαιρετήσω κάποιον άγνωστό μου που συναντούσαμε στον δρόμο και εγώ κρυβόμουν πίσω της όσο καλύτερα μπορούσα, λες κι έτσι –πόσο αθώα ήμουν!– δεν θα μπορούσαν ούτε να με δουν ούτε να με αγγίξουν.

Οι ίδιες μου οι σκέψεις με έκαναν να γελάσω και, δίχως να το καταλάβω, κατάπια την αμυγανία μου σαν μια γουλιά νερό και σήκωσα ξανά το τηλέφωνο για να πληκτρολογήσω –με σιγουριά πλέον– τον μαγικό αριθμό που μου είχε δώσει η Μία.

«Καλημέρα! Θα ήθελα να κλείσω ένα ραντεβού με τον Αρμάντο Κορτές για μια πρώτη συνεδρία το συντομότερο δυνατόν».

«Ωραία! Πότε θα θέλατε να ξεκινήσετε; Έχω διαθέσιμα όλα τα απογεύματα, μετά τις τρεις».

Μου πήρε κάποια δευτερόλεπτα να επεξεργαστώ αυτό που μόλις είχα ακούσει.

Μου απάντησε ο ίδιος, πράγμα που με έκανε να συμπεράνω ότι όχι μόνο δεν υπήρχε στο διαδίκτυο, αλλά δεν είχε καν γραμματέα και, σαν να μην έφτανε αυτό, με άφηνε να διαλέ-

ξω εγώ ημέρα και ώρα! Σκέφτηκα ότι δεν θα έπρεπε να είχε και πολλή δουλειά.

Όταν συνήλθα από τις απανωτές απογοητεύσεις, οπλίστηκα με θάρρος και συνέχισα προσπαθώντας να συγκεντρωθώ στη Μία και στην πεποίθησή της ότι αυτός ο άνδρας θα ήταν ο «σωτήρας» μου.

«Για να δούμε! Αφού μπορώ να διαλέξω, θα με βόλευε να έρθω την Τετάρτη στις έξι, γιατί εκείνη την ώρα θα έχω τελειώσει με τη δουλειά».

«Τέλεια. Θα τα πούμε, λοιπόν, την ερχόμενη Τετάρτη στις έξι. Μου λες το όνομά σου;»

«Αλίθια Πράδα».

«Πολύ ωραία, Αλίθια, σε περιμένω στη διεύθυνση Γαλιλέο 346, στον δεύτερο όροφο, είσοδος Α».

«Το σημειώνω. Τα λέμε την Τετάρτη. Ευχαριστώ».

Μόλις έκλεισα το τηλέφωνο, συνειδητοποίησα ότι Τετάρτη ήταν η επομένη, κι ένιωσα μια ανεξέλεγκτη παρόρμηση να του τηλεφωνήσω ξανά για να του πω ότι, όπως μόλις θυμήθηκα, τη συγκεκριμένη Τετάρτη είχα κάποια άλλη υποχρέωση και δεν θα μπορούσα να πάω, αλλά συγκρατήθηκα.

Είχα πάρει ήδη την απόφαση και, όπως εξελίσσονταν τα πράγματα, δεν μπορούσα ούτε να ακυρώσω ούτε να αναβάλω αυτήν την επίσκεψη. Ήταν ώρα να αναλάβω δράση.